

Régi hibánk

Alfred Döblinnek

*A fantázia mérgezi, bizony az életet:
egyik szép szeretőt akar, a másik, meglehet,
a szépségben talál hibát és keres kedveset.*

*Akinek van már kenyere: szabadságot kíván,
aki szabad és gondtalan vágyik kötés után.
A való valószínűtlenül ül a fantázián.*

*Hánynak mentsége az a nincs, amit a képzelet
csillogtat, táncoltat neki, sugallva: nem lehet.
Űl csalódottan, tétlenül, szidja az életet.*

*Hiába, hogy régi hibánk, s jól ismerik sokan,
száz ipar dolgozik azért — és busás haszna van —,
hogy fölizzítsa, s több legyen, ki vesztébe rohan.*

*Az egyik vastag könyvet ír, lázít és ostoroz,
másik videoszalagon kéjt undorral fokoz,
a harmadik fegyvert kínál, hatalmat sokszoroz.*

*Tudjuk pedig, enélkül is kegyetlen a világ,
mint a kiéhezett koca, fölfalja magzatát.
Nincs érző idegrendszere: nevel, öröl, levág.*

*S hogy felemésztő kínjaink növelje, elveket
sarjaszt bennünk és ördögi, szuggesztív képeket.
Küzdünk értük, nem kérdve, hogy az út hová vezet.*

OLÁH JÁNOS

Három szonett

SZÉTMÁLLIK MINDEN

*Szétmállik minden, amit megfogok,
a sors, e sunyi, vén kereskedő
észrevétlenül a fejemre nő,
hiába minden, alkudozhatok,*

*részeg álomként visszatántorog
minden, minden egyszerre lép elő,
ingem egyszerre szűk, egyszerre bő,
a legjobb annak, amit nem tudok.*

*Körül fogott szélrül-szökött öröm,
vibráló levegője bekerít,
szégyentelenül meg se köszönöm.*

*háládatlanságom megszegyenít.
a gyufalángba harap így köröm,
észre se véve égéseibeit.*

VESS SZÁMOT

*Vess számot avval, ami megmaradt,
s rögtön láthatod, bizony nem kevés,
amit meghagyott a száműzetés,
feleséged, gyerekek, önmagad,*

*nem falták föl lángok a házadat,
más foglalkozást lelt a kéz, az ész,
hol elfáradhatsz, honnan pénzt remélsz,
eltűri létedet a pillanat.*

*Tedd félre fölgyült sérelmeidet,
vagy akár el is pazarolhatod,
ahogyan éppen megtetszik neked,*

*nem törődik a kutya se veled,
jobb azért, ha titkod elhallgatod,
ha nem adod ki magad senkinek.*

NEM SZÓLNI SEMMIT

*Nem szólni semmit, tán az volna jó,
várni, eső kopog az ablakon,
s hogy különválík minden alkalom,
fátylát elvonja előlük a szó,*

*mázolt képek a friss-meszelt falon,
az asztalon a cukor, tinta, só,
meg amiről beszélni sem való,
sok egymásra hányt ócska-mocskú lom.*

*Figyelmem árnyékrajza rávetül:
a morzsák közt, a tágas terítőn
egy hangya mászkál figyelmetlenül,*

*sürög-forog, elmegy és visszajön.
Mintha tudná, mi mindent elkerül,
nem sebzi meg csalódás és öröm.*